

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

на съдите Неделчо Беров и Васил Гоцев

На основание чл.32, ал.3 ПОДКС подписахме определениято от 15.01.2002 г. по к.д. № 17/2001 г. с особено мнение в частта му, с която неправилно се отклонява искането на 50 народни представители от XXXIX Народно събрание за установяване несъответствие на § 46 и § 49, т.2 от Закона за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията с чл.2, б. "Д", чл.3 и чл.28 от Европейската конвенция за трансгранична телевизия.

Съображенията ни са следните:

Неточността не е в съдържанието на искането, а в правната му квалификация. Искането е за произнасяне по несъответствие на закон с международен договор, по който България е страна. В уточнението изрично е посочено: "Поддържаеме становището, че съществува основание за несъответствие на ЗИДЗРТ с Европейската конвенция за трансгранична телевизия... На основание на изложеното поддържаеме становището, че съществува основание за несъответствие между ЗИДЗРТ и Европейската конвенция за трансгранична телевизия".

Както в цитираната, така и в останалата част в уточнението и първоначалното искане ясно и категорично е посочено, че до Конституционния съд се предявява искане за установяване на несъответствие между закон и международен договор, по който България е страна. Когато се посочва разпоредбата от Конституцията, която им дава основание да сезират съда вносителите допускат неточност като посочват чл.5, ал.4 вместо чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията. Но те имат ясно изразено искане за установяване несъответствие на закон с международен договор. Независимо на коя разпоредба от Конституцията искателите се позовават, за да отправят

искането си, то съществува и Конституционния съд няма основание да го отклони.

Съществено значение при сезиране на Конституционния съд има действителната воля на искателите, а не редакцията на петитума или правната квалификация. Конституционният съд вече е имал повод в определението си от 31 март 1998 г. по к.д. 11/1998 г. да приеме, че "... когато противоречието между мотиви и петитум може да бъде преодоляно по тълкувателен път следва да се даде предимство на действителната воля изразено в мотивите". Същото становище съдът изрази и в определението си от 06.06.2000 г. по к.д. № 6/2000 г. като прие, че може да конкретизира искането вместо авторите му, като има предвид действителната им воля.

Посочването, че искателите не поддържат като основание чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията не може да бъде повод Конституционният съд да не се произнесе и по ясно изразеното тяхно становище, че атакуваните разпоредби противоречат на посочената Конвенция. Както се посочи не правната квалификация, а фактите обуславят искането. Независимо от това допълнителното становище е подписано само от един народен представител, който пръв е подписал искането. Вярно, че съгласно чл.18, ал.2, т.2 от ПОДКС, когато искането е от група народни представители първият по списъка се счита за техен представител. Тази разпоредба се предхожда от изискванията в искането да се посочат името, седалището на лицата отправили искането. Това показва, че създаденото в правилника представителство в полза на първия подписал е в същност само своего рода съдебен адрес. Съгласно общите принципи на правото представителство се създава със закон или договор. То не може да бъде създадено с правилник, в случая с ПОДКС. От тук следва, че направеното изявление само от един народен представител, че не се поддържа искане по чл.149, ал.1, т.4 от

Конституцията не може да ангажира цялата група народни представители подписали искането и които без първия от тях са повече от минимално необходимите 48 души.

Съдии: Неделчо Беров

Васил Гоцев